

Linh Tử

Vũ Thanh Hoa

Xe đến bến cuối, trời đã chuyển về chiều. Anh xuống xe, vịn người vài cái cho đỡ mỏi sau chặng đường dài. Lâu lắm mới về lại thành phố biển, anh cảm thấy một cảm giác khó tả, vừa có chút xao xuyến, vừa có chút bồn chồn.... Cũng dễ hiểu thôi vì anh đã từng có hơn 2 năm công tác tại đây với nhiều kỷ niệm...Thời ấy anh là chàng thanh niên chưa đến 30 tuổi, vừa tốt nghiệp Đại học mấy năm, biệt phái về hỗ trợ chuyên môn cho chi nhánh, ngày ấy anh đẹp trai và nhút nhát làm sao... Vài bác xe ô nhiễm tình mời chào, anh lắc đầu. Đi bộ một tí cho thư giãn. Xa Sài Gòn vài hôm, xa tiếng ồn ào khói bụi của dòng xe cộ, anh thêm cảm giác được thông dong thả bộ trên cát và hưởng mùi hương cỏ ngai ngái mà gió biển ùa về. Trời tối dần, một thằng bé trạc 9 - 10 tuổi hình như đi từ cái hẻm nào đó ở phía khu dân cư buôn bán bước đến gần anh. Thằng bé lễ phép khoanh tay "Chào chú" khiến anh ngạc nhiên, con cái nhà ai ngoan thật. Anh gật đầu mỉm cười, cu cậu cũng cười, dù trời nhập nhoạng anh vẫn để ý thấy nó có đôi mắt sáng, khôi ngô.

- Nay cháu!

Anh gọi nhỏ. Tự dưng có cảm tình với thằng bé. Xem ra nó cũng chẳng vội vàng gì, thông thả đi cạnh anh, vẻ sáng sủa trò chuyện.

- Từ đây ra chỗ trung tâm có xa lắm không cháu?

- Qua ba ngã rẽ và mấy cái vòng xoay. Đường mới làm lại đẹp lắm chú!

Thằng bé nói về già dặn "cụ non". Anh bật cười. Giá mình có thằng con trai nhanh nhẹn ngoan ngoãn thế này. Vợ anh chữa chạy mãi mà vẫn chưa đậu thai. May mà anh là người dễ chịu, biết cảm thông chứ xem ra ông bà cụ đã có vẻ mất kiên nhẫn. "*Tao chết vẫn không biết mặt cháu!*" Có lần cụ ông rượu vào đã nói dối thế, làm vợ chồng anh tránh nói chuyện với nhau mấy ngày. Ở với nhau hơn chục năm, ít khi nặng nhẹ, anh biết ơn vợ khéo nhường nhịn. Nhưng hai vợ chồng đã ngoài bốn mươi mà nhà vẫn không có tiếng trẻ con thì trông trải quá.

- Cháu thích uống nước mía không?

Anh chỉ xe nước mía trước mặt. Thằng bé gật đầu đồng ý ngay. Ngồi xuống cái ghế bố sọc xanh vàng, anh bỗng thấy buồn ngủ ríu mắt vì gió mát và khí hậu dễ chịu. Ông chủ quán đặt trước mặt anh ly nước mía, mời:

- Chú uống nước chú ơi! – Anh mới giật mình choàng dậy. Định cầm ly lên uống thì nhìn qua, thấy thằng bé đang tròn mắt thòm thòm.

– Cháu uống trước đi!

Anh đưa ly nước cho nó, thằng bé "*Cám ơn chú*" rõ to rồi mới cầm lên uống, dáng vẻ từ tốn.

– Cho thêm li nữa nhanh lên chứ? – Ông chủ quán hình như nặng tai, ngần ngừ một chút rồi mới bưng ra một ly nữa.

- Cháu ở chỗ hẻm đông đông đó hả?

Anh chỉ về phía đường ban nãy, nó vừa uống vừa gật gật. Ly nước mía hết veo. Anh hỏi,

- Uống nữa không?

Nó lắc đầu. Thằng bé có vẻ bối rối khi anh nhìn nó lâu lâu, nó đưa móng tay lên miệng cắn cắn.

- Nay cháu! – Anh bật cười – Cháu có cái tật cắn móng tay y hệt như chú ngày nhỏ!

Anh nhe hàm răng, chỉ cho nó thấy chỗ bị sứt một miếng nhỏ, cười bảo:

- Kết quả xấu xí thế này đây! Có muốn giống như chú không?

Thằng bé lắc lắc đầu, nó thật dễ thương, tự dưng gặp nó đâm ra đỡ tè nhạt hẳn.

Nghĩ đến cảnh về chỗ khu nhà nghỉ cơ quan, ăn suất cơm theo tiêu chuẩn công tác phí, ngồi hàn huyên chút đỉnh với mấy bác bảo vệ rồi đi ngủ, cũng đơn điệu thật.

- Bố mẹ cháu đâu?

Thằng bé có vẻ lảng tránh câu hỏi làm anh thấy lạ lạ. Bất giác anh cho tay vào túi quần. Ví và điện thoại vẫn nguyên, nhưng anh vẫn cẩn thận kéo cái ba lô và cái cặp đựng laptop sát về phía mình. Thằng bé vẫn ngồi nguyên, hồn nhiên vô tư khiến anh lại thoáng chút ân hận vì đã nghi ngờ nó.

- Cháu học lớp mấy rồi?

- Lớp... lớp...

Nó ngắc gứ khiến anh lại thấy lạ. Trông nó thông minh sáng sủa thế, mà hỏi học lớp mấy lại lúng túng, chắc là có vấn đề. Thôi, giải tán cho chắc ăn. Anh gọi chủ quán thanh toán rồi đứng dậy. Thằng bé vẫn lẻo đẻo đi theo nhưng có vẻ sợ sệt, không nói gì nữa. Anh nghĩ ngợi; mình đọc báo nhiều quá có khi cũng bị ám. Thằng nhỏ cỡ này thì định lừa mình cái gì chứ, chắc là nó cũng có hoàn cảnh sao đó khó giải bày nhưng anh linh cảm nó là đứa bé ngoan và hiền lành. Có lẽ cũng cần xem xét lại sự cảnh giác thái quá với bất cứ ai mới gặp, hội chứng mất lòng tin của con người hiện đại.

Trời đã tối không nhìn rõ mặt người. Đèn đường thì chỗ bật chỗ không. Anh đi bộ và xách đồ nặng nên bắt đầu thấm mệt. Thằng bé vẫn lặng im, anh cho là nó giận dỗi gì đó. Anh đứng lại, ngóng một chiếc taxi nhưng không thấy. Thằng nhỏ cũng dừng lại một chút rồi đi tiếp. Anh nghĩ thôi cứ vừa đi vừa để ý taxi vậy. Anh bước theo kịp nó, hỏi:

- Cháu giận chú à?
- Không bao giờ giận!

Nó nói, vẫn giọng "cụ non". Anh bật cười, vỗ vai nó:

- Phải vậy chứ, đàn ông ai thêm giận vật!

Nó có vẻ vui hơn, liếc nhìn anh, đôi mắt thông minh lấp lánh dưới ánh đèn đường. Rồi lại có vẻ mặc cỡ, nó đi khá nhanh bỏ anh một đoạn. Phần vì mệt, phần vì vác nặng, anh thở phà phò theo mãi không kịp.

Qua cái vòng xoay đến một ngã rẽ, thằng nhỏ mất hút. Anh đứng lại nghỉ một chút, có ý chờ nó quay lại. Quên không hỏi nó tên gì, mà nó cũng ra về bí mật ghê. Anh châm điếu thuốc hút ngấu nghiến. Vẫn không thấy bóng dáng thằng bé, anh đành lại vác đồ lên lưng đi về cái hướng thằng nhỏ mất dạng. Anh thấy một con hẻm nhỏ sâu hun hút, anh đi đến cuối hẻm thì thấy một ngôi nhà, kín cổng cao tường ẩn dưới cây lá sum suê. Nghĩ là mình nhầm, anh quay ra thì chó trong nhà sủa inh ỏi. Đèn cổng bật sáng và chủ nhà bước ra.

- Chú kiếm ai?

Giọng bà chủ nhà khàn khàn, khuôn mặt nhăn nheo, tóc trắng như cước. Anh đành trình bày:

- Cháu tìm một cậu bé trạc 9 - 0 tuổi vừa đi vào đây?
- Ở đây làm gì có thằng bé nào! – Bà già ngạc nhiên.
- Vậy thì chắc cháu nhầm, cháu xin lỗi bác!

Anh nói vội rồi quay đi. Nhưng bà già như nhớ ra điều gì đó, chạy theo:

- Thằng bé trông thế nào hả chú?
- À... – Anh miễn cưỡng mô tả – Nó cao chừng đến vai cháu, mắt sáng, tóc để lòa xòa trước trán, lễ phép lắm!

- Thằng Bin, đúng là thằng Bin! – Bà già vội kêu lên rồi kéo anh vào trong nhà. Anh chả hiểu đầu cua tai nheo gì, đành theo sau. Trong nhà đồ vật bày biện gọn ghẽ, ngăn nắp. Anh ngồi xuống bộ xa lông và cảm ơn chén nước bà chủ nhà vừa rót.

- Thằng Bin đó!

Theo hướng tay bà, anh nhìn thấy cái bàn thờ khói hương nghi ngút, trên đó có di ảnh. Anh lại gần nhìn kỹ thì thấy người trong ảnh giống hệt thằng nhỏ anh vừa gặp, anh rợn người. Bà già mở cuốn Album đưa cho anh xem:

- Còn đây là mẹ Bin nhưng giờ cô ấy định cư ở nước ngoài rồi.

Anh nhìn người phụ nữ trong Album ảnh và giật nẩy mình! Trời ơi, Trâm, đúng là Trâm! Anh lặng người nhớ lại cách đây mười mấy năm, Trâm – cô thợ may ở trọ gần anh nơi công tác, cô gái mà anh đã từng có quan hệ tình cảm lúc xa nhà, cô đơn. Sau nhiều lần hẹn hò, cô ấy đã thú nhận có thai và anh đã lạnh lùng đưa cô ấy một ít tiền bảo hãy tự giải quyết rồi anh tránh né gặp cô ấy cho đến khi về lại Sài Gòn...

- Cháu Bin mất được bao lâu rồi hả bác?

Anh nghe giọng mình run rẩy, hình như anh muốn khóc nhưng lại không khóc được.

- Nó đi học về gặp tai nạn, cũng 3 năm rồi. Khổ thân nó chỉ ước gặp được bố!

Anh lặng lẽ đến bên bàn thờ thắp ba nén nhang. Anh khấn rất nhiều, chủ yếu là những lời xin lỗi. Bà chủ nhà cũng không nói gì thêm, bà chậm chạp ngồi xuống cái ghế gần đó, thờ dài.

Vũ Thanh Hoa